

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Imitatione Christi

Thomas <von Kempen>

Antverpiae, 1607

De consideratione humanæ miseræ. 22

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48701](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48701)

5 Si frequentius de morte tua, quàm *Eccli. 7.*
de longitudine vitæ cogitares, non du-
bium quin feruentius te emendares.
Si etiam futuras inferni siue purgato- *Mat. 25*
rij pœnas, cordialiter perpenderes,
credo quòd libenter laborem & dolo-
rem sustineres, & nihil rigoris formi-
dares. Sed quia ad cor ista non transf-
eunt, & blandimenta adhuc amamus,
ideò frigidi & valdè pigri remanemus.

6 Sæpè est inopia spiritus, vnde tam
leuiter conqueritur miserum corpus.
Ora igitur humiliter ad Dominum, vt
det tibi compunctionis spiritum, &
dic cum Propheta: Ciba me Domine *Psal. 79*
pane lachrymarum, & potum da mihi,
in lachrymis, in mensura.

CAP. XXII.

De consideratione humana miseria.

1 **M**ISER es, vbicumque fueris,
& quocumque te verteris, nisi
ad Deum te conuertas. Quid turbaris,
quia non succedit tibi, sicut vis & desi-
deras? Quis est, qui habet omnia, se- *Eccli. 6.*
cundùm suam voluntatem? Nec ego,
nec tu, nec aliquis hominum super ter-
ram.

ram. Nemo est in mundo, sine aliqua tribulatione vel angustia, quãuis Rex sit vel Papa. Quis est, qui meliùs habet? utique qui pro Deo, aliquid pati valet.

2 Dicunt multi imbecilles & infirmi, *Luc. 12.* Ecce, quã bonam vitam ille homo habet, quã diues, quã magnus, quã potens & excelsus? Sed attende ad cœlestia bona, & videbis quòd omnia ista temporalia, nulla sunt; sed valdè incerta & magis grauantia, quia nunquam sine solitudine & timore *Prou. 19* possidentur. Non est hominis felicitas, habere temporalia ad abundantiam, *Iob 54.* sed sufficit ei mediocritas. Verè miseria est, *Eccl. 2.* viuere super terram. Quantò homo voluerit esse spiritualior, tantò præsens vita fit ei amarior; quia sentit meliùs, & videt clariùs humanæ corruptionis defectus. Nam comedere, bibere, vigilare, dormire, quiescere, laborare, & cæteris necessitatibus naturæ subiacere; verè magna miseria est, & afflictio homini deuoto, qui libenter esset absolutus, & liber ab omni peccato.

3 Valdè enim grauatur interior homo

mo

mo, necessitatibus corporalibus in hoc mundo. Vnde Propheta deuotè rogat, quatenus liber ab istis esse valeat, dicens: De necessitatibus meis erue me Domine. Sed v̄x, non cognoscentibus suam miseriam: & amplius v̄x illis, qui diligunt hanc miseram & corruptibilem vitam. Nam in tantum quidam hanc amplectuntur (licet etiam vix necessaria laborando, aut mendicando habeant) vt si possent h̄c semper viuere, de regno Dei nihil curarent.

4 O insani & infideles corde, qui tā profundè in terris iacent, vt nihil, nisi carnalia sapiant. Sed miseri, adhuc in fine grauitè sentient, quàm vile & nihilum erat, quod amauerunt. Sancti autè Dei, & omnes deuoti amici Christi, non attenderunt, quæ carni placuerunt, nec quæ in hoc tempore floruerunt: sed tota spes eorum & intentio, ad æterna bona anhelabat. Ferebatur totum desiderium ipsorum sursum ad mansura & inuisibilia, ne amore visibilium traherentur ad infima. Noli frater amittere confidentiam proficiendi ad spiritualia, adhuc habes tempus & horam.

5 Quare

5 Quare vis procrastinare propo-
 situm tuum? Surge, & in instanti incipe,
 & dic: Nunc tempus est faciendi, nunc
 tempus est pugnandi, nunc aptum tem-
 pus est emendandi. Quando malè ha-
 bes, & tribularis, tunc tempus est pro-
 merendi. *Psal. 65.* Oportet te transire per ignem
 & aquam, antequam venias in refrige-
 rium. Nisi tibi vim feceris, vitium non
 superabis. Quàm diu istud fragile cor-
 pus gerimus, sine peccato esse non pos-
 sumus, nec sine tædio & dolore viue-
 re. *Rom. 7.* Libenter haberemus ab omni mi-
Genes. 3 seria quietem; sed quia per peccatum
 perdidimus innocentiam, amisimus
2. Cor. 5 etiam veram beatitudinē. Ideo oportet
 nos tenere patientiam, & DEI expe-
 ctare misericordiam; donec transeat
 iniquitas hæc, & mortalitas absorbea-
 tur à vita.

Gen. 6. 8 6 O quanta fragilitas humana, quæ
 semper prona est ad vitia? Hodie con-
 fiteris peccata tua, & cras iterum per-
 petras confessa. Nunc proponis caue-
 re, & post horam agis, quasi nihil pro-
 posuisses. *2. Mach. 9.* Meritò ergo nos ipsos hu-
 miliare possumus, nec vnquã aliquid
 magni de nobis sentire, quia tam fra-
 giles

giles & instabiles sumus. Citò potest etiam perdi per negligentiam, quod multo labore vix tandem acquisitum est per gratiam.

7 Quid fiet de nobis adhuc in fine, qui tepescimus tam manè? Væ nobis, si sic volumus declinare ad quietē, quasi iam pax sit & securitas, quum necdum appareat vestigium veræ sanctitatis, in conuersatione nostra. Benè opus esset, quòd adhuc iterùm institueremur, tãquam boni nouitij ad mores optimos: si fortè spes esset de aliqua futura emendatione, & maiori spiritali profectu.

CAP. XXIII.

De meditatione mortis.

I VALDE citò erit tecum hîc factum, vide aliter quomodo te habeas: hodie homo est, & cras non comparet. Cùm autem sublatus fuerit ab oculis, etiam citò transit à mente. O hebetudo & duritia cordis humani, quod solùm præsentia meditatatur, & futura nō magis præuidet. Sic te in omni facto & cogitatu deberes tenere, quasi hodie vel statim esses moriturus. Si bonam

Iob. 9.

Eccl. 14.

iñe Luca

12. Eccl.

Heb. 9.

Mat. 25